

Mouzovský žurnál

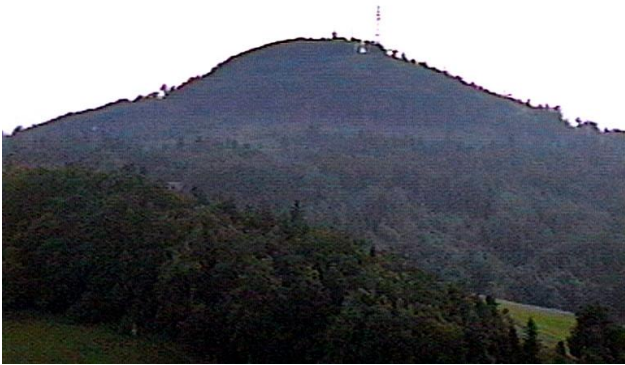

3
1998

Dne 19. srpna 1998 tragicky zahynul
náš kamarád Kuba ve věku pouhých
20 let a 17 dní.

V našich srdcích však navždy zůstane
zachována vzpomínka na něj
a jeho dobrou náladu, kterou
okolo sebe vždy šířil.

Pietní rozloučení se konalo 25. srpna ve večerních hodinách na vodárně

Informační servis	2	Nouzovský countrybál	11
Informace o tom, co bylo, je a bude.		Poslední večer tábora plný písní a tanců.	
Lasování (1)	4		
Slonova škola lasování - začínáme lasovat.			
Výprava do Lužických hor	6		
Marianova výprava na Tolštejn.			
Pohádka na tři písmena	8	Živelné pohromy (3)	13
Pohádka, kterou sestavili Buggy a Ještěr ze slov začínajících písmeny K, P a S.		Velká voda na táborech.	
Vichřice	9		
Ani letos nás neminula živelná pohroma.			
Noční přepad	9	Bavíme se na náš účet	15
Blondák a Ještěr v akci.		Slavné výroky a kompromitující fotografie.	
Pochodující pařez	10		
Jak rozpochybovat těžký pařez.			

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Koncem září se Tom vrací z vojny. Jestli byl ten rok pro něj dlouhý nebo krátký, nevíme, ale každopádně je konečně za ním.
- ◆ K aktivní činnosti v oddílu se vrací Blondák. Přejeme mu, aby vydržel.
- ◆ Vedoucí v družinách se trochu proházeli, takže současné sestavy vypadají takto:

Vlčata	Káťa, Sysel, Zbyněk
Koťata	Jaruška, Martina, Petr
Lvičata	Janinka, Šárka, Tomáš
Myšky	Dáša, Lucie, Blondák
Delfini	Buggy, Ještěrka, Ještěr, Anča

Termíny výprav

19. září
3., 17., 31. října

14., 28. listopadu
12. prosince

Nouzovský Žurnál, ročník XII, číslo 3
vyšlo 11. září 1998 v Kolíně - uzávěrka 6. září 1998
číslo 4 vyjde 4. prosince 1998

Internet: <http://www.pruzkumnik.cz> E-mail: slon@pruzkumnik.cz

Tábor

- ◆ Jaruška, která přijela na tábor dva týdny po operaci, se zotavovala velice rychle. Kromě toho, že organizovala celotáborovou hru, osvědčila se ve funkci fotoreportérky fotografující všude, všechno a za všech okolností. Třeba plavení dobytka v dravém proudu Sázavy. Na konci tábora dostala diplom za odvalu a statečnost.

- ◆ Pozdvižení i zděšení vzbudila Káťa, když se objevila na táboře s téměř vyholenou hlavou. Jarní rezavý přeliv se jí už nelíbil, a tak šly vlasy dolů. Spolu s dalšími podobně vypadajícími chlapci (Lasse, Busse, Tygr, Kvido, Petr) naháněla strach některým více opáleným jedincům, kteří se dožadovali uzamčení softbalových pálek.

- ◆ Funkci doktora westernového městečka zastával Marian. Jeho heslem bylo:

„První pomoc - becherovka, když nepomůže, zbývá pistole.“

Nevíme, jak se tento postup kryje s Hippokratovou přísahou, ale jisté je, že pacientů moc neměl.

- ◆ Funkce šerifa patřila Slonovi. Byl přísný, ale spravedlivý, jak už to v pohádkách bývá...

Ve volných chvílích se pak vyžíval v budování interiéru chaty (elektrický zvonek, olištovaný koberec, poličky, atd.).

„Každý den aspoň jeden nápad,“ bylo jeho heslo.

- ◆ Obyvatelé městečka pak spolu se svými rančery a předáky tvořili pěknou směsici, ale když chtěli, za práci vzít uměli. Jen chtít...

LASOVÁNÍ (1)

V Americe se stalo laso symbolem doby, kdy táhli do západních pustin první přistěhovalci, the pioneers – pionýři. Zapřahali vozy nebo stepní krávy do vozů krytých plachtou, sedali na koně a muły, a když se někde usadili, začali zakládat stáda. Laso se pro ně stalo tak nezbytným nástrojem jako sekera nebo pila. Laso přitom není americkým vynálezem. Už jeho název je ze španělského slova el lazo, smyčka. Letící smyčka, která obletěla svět. Mezi chytáním do lasa a kroužením je jasná hranice, tak jako mezi dlouhým lariatem a krátkým spinningem. Také lariat, dlouhé lano se smyčkou pro chytání dobytka na pláních, má španělský název – la rareta. Spinningu ponecháme americký název (spin = točit).

Jaké správné lano

Před touto otázkou stáli préríjní indiáni už v dobách, kdy pletli první provazy z žíní koní ukořistěných Španělům. Konopné, bavlněné nebo sisalové vyrobit nedovedli. Viděli přitom, co svedou španělští jezdci s lasy nejen v boji, ale také na lovu. Lasa z koňských žíní nebo lidských vlasů jsou pravděpodobně nejstarší na světě. Na provazy z lidských vlasů asi bylo dost materiálu v dobách, kdy lidský skalp byl nejběžnější kořistí. Za černý skalp zabitého indiána platili Američané až \$10.

Házecí lariat je 11 až 15 metrů dlouhý, pokud možno skvrnitý, s jedním pramenem barevným, ty jsou nejkvalitnější a také nejdražší. U nás se spokojíme s horolezeckým lanem (9 - 12 mm).

Spinning má být dlouhý 5 až 6 metrů, ovšem pro různé triky a figury volí mistři kroužení spinningu různě dlouhé, silné, ohebné a těžké. Z vlastní zkušenosti doporučujeme pro začátek spinning kratší cca. 4,5 - 5 m buď z horolezeckého lana nebo z cenově snadno dostupného pracovního lana (9 - 12 mm). Pracovní lano má výhodu pro menší či slabší děti (je mnohem lehčí než horolezecké) a při delším tréninku méně bolí ruka, kterou točí.

Jaký zvolíme materiál, pokud se chceme vážně o tento obor práce s lasem zabývat? Můžeme-li si dovolit manilskou bavlněnou přízi, která se vyrábí v Americe, pak si můžeme být jisti, že máme podle tradic a zkušeností to nejlepší. Pokud tuto možnost nemáme, co zvolit? Konopí, len, mexický sisal či moderní silon?

- ◆ Lněná lana jsou velmi vzácná.
- ◆ Konopný provaz více tuhne než bavlněný, dřevění, když ho dost pilně nenakrucujeme nebo dost nepropouštíme mezi prsty ruky, kterou točíme, kruh vadne, až zamrzne a spadne na zem. Je citlivý na vlhkost a mokrý ztvrdne. Snadněji do něj vniká nečistota a prach. Na dnešních farmách mají většinou konopné provazy, když zvlhou rozvěsí je na volném povětří (ne někde nad kamny či ohněm) a když vyschnou, propráskají je (viz obr.1), aby se z nich dostal prach a nečistoty. Pak je otřou vlhým hadrem a stočené je pak pověsí někam do sucha. V žádném případě by neměly ležet někde v mokřem či suchém prostředí (na zemi v trávě apod.).

Obr.1 Propráskání konopného lana

- ◆ Sisal je vlákno z mexické rostliny agáve, zvané maguey. Sisalové provazy dobře vzdorují hnilobě, a najdete je proto na lodních palubách a v přístavních skladech. Na práci s dobytkem se nedoporučují, ve vlhku trochu zdrátovatí, ale nedají na ně dopustit artisté, vartietní umělci a mistři rodea. Drží totiž tvar smyček, kruhů a kroužků. Spining se dobře vede a lariat je velmi přesný. Sisalové provazy se vyrábějí ručně, mají čtyři prameny a jsou poměrně levné.

Kožená lasa najdete ve Střední Asii nebo Střední a Jižní Americe, bavlněná, konopná a sisalová v zemích někdejších kovbojů, nad řekou Rio Grande de Norte.

Škola spinningu

Pro první pokusy doporučujeme pracovní provaz či horolezecké lano o délce do 5 metrů. Pro menší děti bohatě postačí i lano o délce 4 metrů. Na jednom konci si vyrobíme kruhovou hondu podle obrázku 2. Začneme tím, že nejdříve ohneme asi 6 cm na jednom konci a připraveným slabším provázkem začneme svazovat (bandážovat) k sobě volný konec a část lana. Začátečníkům, kteří se chtějí rychle naučit

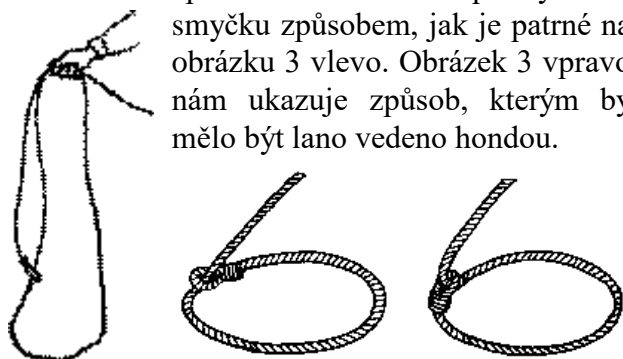
točit spinningem, doporučujeme hodně pevnou smyčku (hondu), tak aby lano nemohlo prakticky vůbec samovolně prokluzovat. Vyhnete se tímto mnoha počátečním nezdarům. Z osobní zkušenosti můžeme potvrdit, že mistrů lasa, kteří ovládají spinning s volnou hondou je v této republice jen pár. Již několik let probíhá Mistrovství ČR v ovládnání lasa, a ještě zde nikdo, kdo by točil jen s lany s volnou hondou, nebyl, a přece zde může divák vidět velké množství složitých a náročných figur.

Obr.2 Kruhová honda

Nyní si můžeme říci, že máme připravený spinning. A jak dál?

Teď pozor! Správné počáteční chycení spinningu. Nejjednodušší způsob, jak snadno pochopit počáteční držení spinningu je uvědomění si, co se bude dále dít. Chceme, abychom po roztočení drželi v jedné ruce volný konec (paprsek) a před námi, popřípadě okolo nás, se točil kruh. K dosažení základního úchopu postupujeme následujícím způsobem. Do pravé ruky (jsme-li praváci, pokud ne, v následujícím textu vždy zaměníme slovo pravý za levý) uchopíme konec paprsku. Tento konec nám musí po roztočení zůstat v ruce. Sevřeme jej tedy všemi prsty. Malíčkem a prsteníčkem k němu přichytneme smyčku způsobem, jak je patrné na obrázku 3 vlevo. Obrázek 3 vpravo nám ukazuje způsob, kterým by mělo být lano vedeno hondou.

Obr.3 Držení smyčky a vedení lana hondou

Rozhození první smyčky

V točení spinningem nejsou žádné čáry. Proto se nebojme experimentů. Jak zjistit správnou délku paprsku? Položíme si před sebe smyčku

roztaženou v kruh. Paprsek by měl být tak dlouhý, abychom s ním mohli vytvořit povrch kužele. Tedy až se bude smyčka točit, bude spolu s paprskem vytvářet kužel. Při prvcích s vodorovnými kruhy volíme paprsek delší než při prvcích s kruhy svislými, zde se blíží délka paprsku poloměru kruhu, který ze smyčky vytvoříme.

Talíř - první základní figura

Smyčka se nemůže proměnit v kruh sama, musíme ho napřed nakreslit rukou ve vzduchu, tak velký jaký předpokládáte. Nesmíme tedy z pravé ruky vypustit smyčku dříve než tento kruh opíšeme. Na toto nastartování se trochu více předkloňme. Jakmile se podaří kruh před sebou roztočit snažme se o následující:

1. Točící se talíř si udává rychlost sám svou setrvačností a nesmí být z ní násilně rušen.
2. Ruka s paprskem by měla být nad středem kruhu.
3. Nesmíme zapomenout, že při točení kruhu se nám začíná překrucovat paprsek v ruce. Tomuto jevu se můžeme vyhnout tím, že paprsek během točení prsty v ruce prokrucujeme.
4. Snažte se o to, aby motorem pro váš spinning bylo pouze zápěstí, v žádném případě byste neměli dávat kruh do pohybu pohybem ruky v lokti. Tímto způsobem se kruh velmi snadno rozhodí ve všemožné tvary a posléze zničí.

Pokud se nám již daří roztočit talíř před sebou, nesnažíme se zbrkle zkoušet změnit vodorovnou smyčku ve svislou a docílit tak další figury štítu. Jak točit štít, si povíme dále. Ušetříte si mnoho času a zlosti, pokud tuto figuru necháte na pozdější dobu, až zvládnete další prvky.

Obr.4 Talíř

Talíř se nám daří a co dále?

Zapamatujeme si následující pravidlo. Co umíme pravou rukou, musí nám jít i levou. Nejdříve se budeme snažit předat si paprsek spinningu před sebou z jedné ruky do druhé a zpět. Měli bychom si být jisti, že dokážeme toto předání provést kdykoliv. Poté budeme zkoušet točit delší dobu talíř levou rukou. Pokud jsme si jisti, že nám toto nedělá problémy, můžeme postoupit k další figuře.

Náčrtky pocházejí z knihy F. A. Elstnera *Uzly a laso*.

Pokračování příště

VÝPRAVA DO LUŽICKÝCH HOR

Výpravu na Tolštejn pořádal 19. až 21. června Marian. Zájem byl nebývalý, 29 dětí a 10 vedoucích. Je vidět, že rodiče se dětí rádi zbaví za jakoukoli cenu (zde 140 Kč).

Ti nejotrlejší (Slon, Tom, Tomáš a kluci z Delfinů) přespali z pátku na sobotu na Milštejně a v sobotu se i s batohy vydali na Tolštejn. Na turistické ubytovně na Tolštejně spali

všichni ostatní. V sobotu se Vlčata se System, Martinou a Kubou vydala po okolí, zatímco Lvičata, Myšky a zbytek Delfinů s Marianem, Šed'ou, Zbyňkem a Petrem se vydali na velkou túru přes Luž, Ledovou jeskyni a Milštejn do Svoru, celkem asi 22 km. Podívejme se tedy, jak toto putování probíhalo.

První oběť putování, Verčina pravá bota, na které se objevil žralok úctyhodných rozměrů. Protože se jednalo o již spravované boty, byla naštěstí Verča pro tento případ vybavena záložními tenis-kami.

Ten pochodující batoh není nikdo jiný, než Petronela. Pozorovatel neznalý věci by si však mohl myslet, že se jedná o nový moderní druh batohu vybavený vlastním pohonem.

Cesta k Luži vede po hranicích s Německem. „Jsem ještě v Čechách?“ ujišťuje se Ferča.

Na obzoru se objevuje první postupový bod výpravy, nejvyšší vrchol Lužických hor Luž, 791 m nad mořem.

Na vrcholu Luže to pěkně foukalo, ale Průzkumníky to neodradilo od oběda. Při pěkném výhledu dobře tráví.

„Tohle je Německo? Německo je přece větší!“ diví se Marek.

Nechybí zde vrcholová kniha, do které se všichni podepisují. Zápis Marianovy skupiny později nachází Slonova skupina, která postupuje opačným směrem. Podepisují se také a Slon navíc připojuje i adresu internetové stránky T. K. Průzkumník. Po chvíli se zadostiučiněním poslouchá Němce, kteří si vrcholovou knihu prohlížejí:

„Ja, internet! Gut!“

VÝPRAVA DO LUŽICKÝCH HOR

Malebná přehrada Naděje slouží především k zadržování povodňových vln valících se do údolí.

Pochopitelně voda láká k vodním hrátkám a především k cákání na všechny, kteří jsou dosud suší.

Takovýchto bunkrů z druhé světové války je v českých horách nepočítaně. Tento bunkr, který stojí přímo u cesty, teď čas od času zažívá nájezdy turistů.

Zatímco Katka láká na svoji hrud' Verču, Aleš se za mřížemi pomalu mění v divoké zvíře. Petronela věděla, proč ho zavřela.

Ledová jeskyně se nazývá ledová proto, že ve svém nitru po celý rok skrývá led nezávisle na tom, jaké je počasí. Dříve byla volně přístupná, ale protože počet turistů, kteří byli ochotní po kovovém žebříku slézt do ledové hlubiny stále stoupal, byl nakonec žebřík vyndán a vchod uzavřen. Teď se dovnitř dostanou pouze nadšenci se základní horolezeckou výbavou.

K takovým nadšencům patřila i Slonova skupina. Po laně se dostali do jeskyně a jako důkaz vytáhli nahoru kus ledu, který zde i se vzkazem zanechali pro Marianovu skupinu, aby její členové uvěřili, že v jeskyni je opravdu i v červnu led.

Milštejn, kdysi strážní hrad postavený na skalním útvaru. Zbytky hradu jsou zde dodnes, bohužel většina jich vzala za své v době, kdy se zde těžil kámen.

Dnes se zde zastavují turisté a hlavně trampí, kteří vědí, že je zde možné přespat i za horšího počasí ve skalních jeskyních a že je zde i studánka s pitnou vodou.

Charakteristickou atrakcí Milštejna je především skála s „tunelem“.

To už se před námi rýsuje hora Klíč, která odevmyká bránu Lužických hor - Svor, cíl naší cesty.

Jdeme tedy vstříc světlým zítřkům (to není nárážka na volby, které zrovna probíhaly, ale na skutečnost, že byl konec června a v červenci nás čekaly prázdniny a tábor).

POHÁDKA NA TŘI PÍSMENA

27. června pořádala Jaruška poslední výpravu ve školním roce. Jelo se k rybníku Propast. Během cesty si dvojice psaly všechna možná slova začínající na písmena K, P a S. Teprve odpoledne se ale dověděly, že pouze z těchto

slov mají sestavit pohádku. Buggy a Ještěr se specializovali především na krátká slova, čímž jejich příběh získal na jisté údernosti. Posuďte sami.

Princezna Káča koloběžka se psy sype sýr pro krysu. Krysa past pro saň. Silní psi se snadno perou. Saň snadno papá psy. Princezna pí pí SOS. Princ Pepa paraglán slyší princeznu Káču pí pí SOS. Princ Pepa se potají ptá ptáka, proč princezna Káča pí pí SOS. Pták kos s kosou pí pá: „Saň papá psy.“ Princ Pepa se ptá, kde saň papá psy. Srab kos pí pá s kosou. Princ Pepa

skočil před koně sebrat slipy se sapikem, pak skok skok před saň. Princ pí paf smažba sapikem po sani. Saň sype po princí sliz přes kly. Psi snadno pod stínem perou saň. Saň syčí. Saň srab, prchá před princem Pepou se psy. Princ Pepa s princeznou Káčou prchají před králem skautem ke kostelu. Psi skryjí prince s princeznou před králem pod kořen.

VICHŘICE

Poslední dobou není tábor, aby se kolem nepřehnal nějaká přírodní katastrofa. Rok 1997 bude navždy ve znamení moravských záplav. Letos přišly podobné katastrofy na východní Slovensko a pak do východních Čech. Vedoucí nevěřicně četli v novinách o šestimetrové vlně, která se na východním Slovensku přehnal jedním malým potokem a smetla vesnici.

Večer z 23. na 24. července už vedoucí usínali ve stanech, když tu se v dálce ozval hukot, který pomalu, ale jistě sílil. Ti, co byli ještě vzhůru, začali přemítat, co by to mohlo být. V mysli se jim vynořily novinové zprávy o vyplavených vesnicích. Velká voda se žene! Ale ne, hukot jde z opačné strany, od západu. V tom případě to musí být vítr.

Vzápětí přišel první náraz větru, který vyrazil dveře v chatě. Rázem byli všichni vedoucí venku. Stany sice nevypadaly, že by chtěly hned uletět, ale stromy v lese nad táborem se divoce kymácely. Přitom, kdyby některý ze stromů spadl, dosáhl by doprostřed tábora. Vedoucí začínají budít táborníky v ohrožených stanech. Slon to řeší radikálně a vyhlašuje na kolejnici nástup.

Celý tábor se shromažďuje na volném prostranství před kuchyní. Několik vedoucích přitlouká cely k podsadám, aby neuletěly, nebo se nepotrhalo, ostatní uklidňují rozespálé děti sborovým zpěvem. Slon a Marian starostlivě pozorují oblohu, kterou křížují blesky, a vyhlížejí první kapky deště. Až začne pořádně pršet, vítr se uklidní a vše bude v pořádku.

Začíná krápat, vítr ubírá na síle. Všichni se přesouvají do jídelny. Už trochu prší a nebe je v jednom ohni. Bouřka jde ale našťestí trochu stranou. Náhle se na obloze objevuje jasné světlo, které se pohybuje. Nad námi se v malé výšce pohybuje letadlo se zapnutým světlometem. Snad po něčem pátrá, nevíme. Pohybuje se ale úplně bez hluku, zřejmě hukot motorů snáší víchr pryč. Přesně takhle vypadá typické UFO.

Začíná pořádně pršet, vítr se uklidňuje. Všichni se rozcházejí do stanů a jdou spát.

Že opatrnosti není v tomto případě nazbyt, dokazují nejen polomy z loňského roku, ale i poslední zpráva z tábořiště. Nad chatou se chystá spadnout strom. Pokud spadne, tentokrát se trefí.

NOČNÍ PŘEPAD

Že jedné noci přijde Blond'ák přepadnout tábor, se všeobecně vědělo. Musel si odčinit potupu z loňského roku, kdy při přepadu usnul. Tentokrát neponechal nic náhodě a do akce vyrazil s Ještěrem.

Nějakou dobu pozorovali tábor, a pak Blond'ák vyrazil. Ještěr se zatím stáhl do vyčkávací pozice, když tu zaslechl křik.

„Že by tady byl ještě někdo další?“ diví se Ještěr. „Blond'ák by se přece nenechal tak rychle odhalit.“

Byl to však skutečně Blond'ák, který okamžitě začal prchat přes les k rybníku. Za ním většina vedoucích, což byla chyba, jak si vzápětí většina z nich uvědomila. Kdyby Blond'ák dělal volavku, Ještěr by měl čisté pole působnosti. Oni však takhle domluveni nebyli, takže chyba našťestí zůstala nepotrestaná, protože Ještěr se do nastalého zmatku neodvážil.

U rybníka se za Blond'ákem objevuje Kuba. Blond'ák se chvilku rozhoduje a pak skáče do rybníka.

„Já myslel, že Kuba za mnou neskočí a on skočil Slon,“ komentoval pak u ohně Blond'ák svoje chybení.

Kuba za ním skutečně neskočil, ale Slon se dlouho nerozmýšlel. Touha ulovit Blond'áka byla silnější.

„To by mě nenapadlo, že skočíš do rybníka,“ řekl pak Slon uznale.

„Mě taky ne,“ odpověděl Blond'ák.

Slonovi se však nezdá, že by Blond'ák byl na akci sám. Některé informační zdroje hovořily o spojení s Heroušem a Pavlem. Blond'ák ale tvrdí, že tady s ním nejsou.

Blond'ák se trochu usušil a šel spát do lesa. Ještěr ho málem sejmul. Po výměně informací vyrazí do akce Ještěr. Má však ztíženou situaci, protože Buggy brousí okolo tábora a hledá diverzanty. Ještěr se musí důkladně krýt. Historie se opakuje a Ještěr usíná. K akci nedošlo.

„Tak on tu byl Ještěr,“ reagoval Slon, když se to dozvěděl.

„Na toho ses mě neptal,“ konstatoval Blond'ák.

„Herouši, já jsem tě honil po lese a tys tam nebyl,“ vyčítal pak Slon Heroušovi.

Blond'ák si o několik dní později spravil chuť, když ve spolupráci s Dášou a Ančou sebral vlajku Unie přímo z jídelny.

POCHODUJÍCÍ PAŘEZ

Na letošním táboře se dokončovaly práce na likvidaci následků polomů z loňského jara za chatou. Z padlých stromů vznikla prkna, která posloužila k táborovým stavbám a po stromech zbyly jen mohutné pařezy vážící každý stovky kilogramů. Byla to nevděčná práce vykopávat pařezy ze země. Do této práce se zapojil i Blond'ák, studovaný archeolog, který tedy měl k vykopávkám, i když poněkud jiného druhu, nejbliž.

Slon se rozhodl, že z největšího pařezu se udělá památeční samorost, a začal na pařezu loupat kůru. To se ovšem vůbec nelíbilo Blond'ákovi, kterého učili, že se má všechno ponechávat v původním stavu.

„Já ho chápu,“ řekl Šed'a. „To je jako kdybyste místo restaurování staré malby otloukli omítku, aby se mohla opravit zeď.“

Nakonec se nechal Blond'ák přesvědčit, že kůra by stejně shnila a oloupala se sama, pokud by za drahý peníz neprovedl její konzervaci.

Současně se přišlo na to, že suchý pahýl stromu u kuchyně, který se používal jako věšák na kosu, je už uhnílý tak, že stačí více zatlačit a spadne. Tak se zatlačilo a rázem se nabízelá myšlenka přestěhovat pařez na jeho místo. Jenže jak přesunout tak těžký pařez?

„Jak to dělal ten Pavel Pavel na Velikonočních ostrovech?“ rozpomněl se Slon.

Ing. Pavel Pavel, český velikán na poli experimentální archeologie, dokázal jako první na světě rozpohybovat několikatunové sochy moai na Velikonočních ostrovech. Byla to samozřejmě záležitost správné aplikace fyziky, a to bylo něco pro Slona.

Pařez naštěstí tak těžký nebyl, a když se otočil kořeny vzhůru, měl kruhový podstavec a okolo spoustu kořenů, za které se dal držet, takže jste s ním mohli „kráčet“ podobně jako s popelnicí. Stačilo pět lidí a pařez se dal do pohybu. Za několik minut stál na svém novém místě a o jeho cestě dávala tušit jen slabě patrná rýha na louce, která brzy zarostla.

Časem, až se zapomene, by se pařez mohl zařadit do archivu kuriozit A. C. Clarka. Ale v dnešní době barevných fotografií a videozáznamů se nezapomíná.

NOUZOVSKÝ COUNTRYBÁL

Chtělo by to tábor nějak efektně zakončit, dumali vedoucí. Někteří nadhodili myšlenku opakovat diskotéku, která byla před dvěma roky velice úspěšná. Většina však byla proti.

„Tohle je přece kovbojskej tábor,“ prohlásila rezolutně Jaruška.

I ostatní vedoucí se nechali slyšet, že jednou to brali jako recesi, ale opakovaný vtíp přestává být vtípem. Zastánci tanečků se však nevzdali a nadhodili, že by se mohl zkusit countrybál.

Nakonec se rozhodlo, že countrybál bude, ale bez magnetofonu, tedy s živou hudbou. Kytaristé, tedy Buggy, Lucie a Petr dostali za úkol dát dohromady repertoár aspoň na půl hodiny.

Buggy za pomoci Lucie sepisuje seznam písniček, které aspoň vzdáleně připomínají country a dá se na ně něco tancovat.

„Napíšu si, jestli je to valka nebo polčík,“ nenechává Buggy nikoho na pochybách, že v tanečních byl pilným žákem.

Někteří vedoucí zkouší různé country figury, aby mohli dětem aspoň něco předvést. Je neděle po návštěvním dnu, práci si organizují děti sami (den bez vedoucích), a tak Slon po snídani velí přesun do lesa a zahajuje taneční trénink.

Před obědem se Jaruška a Šed'a vracejí z hledání vhodného místa pro dvoudenní výpravu.

„Pojďte se podívat nahoru, tam je děsná legrace,“ láká je Tomáš.

A skutečně. Čtyři dvojice nacvičují taneční figury, a protože momentálně chybí jedna dívka, zaskakuje Buggy.

„Jaruško, chybí nám jedna holka,“ láká ji Slon.

„Já za chvíli přijdu,“ řekla Jaruška a už se raději neukázala.

Právě se nacvičuje figura, kdy se partnerky postupně vyměňují. Chvíli to funguje, ale po chvíli zůstane Buggy stát stranou lichý a nikdo ho nechce.

„Kdo by stál o takovouhle ženskou,“ neodpustil si Kuba.

Následuje krátká přestávka. Buggy začíná mít deprese z toho, že ještě neumí všechny písničky, co si napsal do seznamu.

„Tak zkoušej,“ poradila mu Lucie.

„Jak můžu zkoušet na kytaru, když tady pořád sedím a tancuju,“ brání se zmatený Buggy.

Páteční večer, poslední večer tábora se blíží, panika narůstá. Obzvláště u některých vybraných jedinců. Ostatní to berou buď s klidem (nějak to dopadne) nebo se smutkem (škoda posledního večera).

Náhle se na splavu objevuje maskovaná postava a vzápětí přichází Tom.

„A je to v suchu,“ konstatuje Šed'a spokojeně a s ním si oddychli i ostatní.

Výborný a hlavně nebojácny kytarista je tu, takže bál může začít.

Začíná se písničkami z Buggyho seznamu. První jdou na parket vedoucí, pak postupně přitahují i děti. Až na pár výjimek si dají říct a už to jede. Šed'a točí a Jaruška pilně fotografuje, aby i příští generace věděly kdo s kým (za kolik už vidět není).

A je na co koukat. Slon jakožto studovaný pedagog učí své partnerky dobrým mravům, například to, že po tanci mají přijmout rámě partnera a nechat se odvést na místo, a ne zděšeně utéct pryč. Určitý výškový rozdíl mezi tanečnými vyřešil Ještěr po svém. Vzal Petronelu do náruče a točí se s ní po parketu. Mladí chlapi pochopili countrybál po svém a svíjejí se v koutě v rytmu sbíječky.

*Ještěr tancuje s Petronelou v náruči.
(omluvte prosím kvalitu u těchto obrázků, které mají především reportážní hodnotu, ukazují milosrdné přití, které zde panovalo)*

Následuje předvedení tanečních figur, jak je vedoucí nacvičili. Bylo to krásné a dojemné, i když chvílemi trochu zmatené, ale rozhodně to byl zážitek.

„Chybí mi člověk!“ ozval se náhle Slon uprostřed tance.

„Tak tohle jsme čtyři hodiny v lese trénovat nemuseli,“ konstatuje nakonec Kuba.

Dále pokračuje volná zábava. K hudebníkům se připojuje Šed'a s flétnou. Jaruška ještě občas fotografuje a vyhání dosud sedící děti na parket. Lassemu se nejdřív vůbec nechtělo, ale teď se mezi tanečnický pohybuje s ladností dřevorubce. I mnozí další působí dojmem, že tančí sice strašně, ale strašně rádi. Hudebníci se střídají, aby si také mohli skočit. Po mnoha letech bere do ruky kytaru Mák a dokazuje, že to ještě nezapomněl.

„Jé, tyhle akordy znám,“ raduje se.

Marian se pasoval na zpěváka kapely a vybírá ze zpěvníků písně známé i méně známé. Zanedlouho se ukazuje, že důvod jeho začlenění do kapely je poněkud jiný. Marian odmítá jednu krásnou dívku za druhou, a že prý nemůže tancovat, protože musí zpívat. Přemluvila ho téměř násilím až skoro kluk Káťa.

Postupně se hraje tak říkajíc od Bacha po Vlacha. Tedy zrovna tihle dva autoři zde sice zastoupeni nebyli, ale samozřejmě došlo na nestárnoucí Olympic, ba dokonce se tu objevila i jedna skladba od R.E.M.

Pravé orgie však nastávají, když Tom a Šed'a dávají k lepšímu lambadu. To se nedá popsat, to se musí vidět. Hříšný tanec hadr.

„Nech toho, táta se kouká,“ uklidňuje Verča partnera.

Těžké chvíle pro otce Mariana.

Šed'u už zebou prsty, a tak odkládá nástroj a jde se zahřát tancem. Při polce s Jaruškou zjišťuje, že jeho hlavní zbraň, hudební sluch, díky které drží rytmus, totálně selhává, protože skoro nic není slyšet. Nicméně účel, tedy zahřátí, byl splněn.

A jede se dál, čas utíká a půlnoc už je dávno pryč. Postupně zůstává jen pár vytrvalců, kterým Tom hraje k poslechu. Končí až kolem čtvrté hodiny ranní. Všichni jdou spát spokojeni. Byla to dobrá párty a stačilo docela málo.

Ti nejmladší tančí v rytmu sbíječky

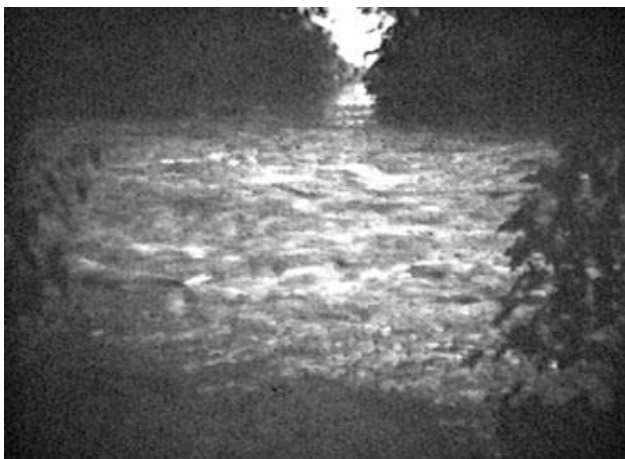

Skupinové tance ozářené bleskem Jaruščina fotoaparátu

ŽIVELNÉ POHROMY (3)

3. Velká voda

V minulé kapitole jsme zvládli hned několik živlů najednou, ale vraťme se ještě k vodě. Přesto, že roku 1980 přešlo celý tábor, hladina potoka se držela v rozumných mezích. Naproti tomu roku 1982 stačila jedna jediná bouřka. Po asi dvouhodinové průtrži mračen jsme s překvapením konstatovali, že voda v potoce stoupla tolik, že odnesla lávku. Ta se zarazila až kousek za ostrovem. Pečecký tábor, který leží přímo na potoce, byl částečně vyplaven. Navíc, kde se vzala, tu se vzala, náhle přišla velká voda z pole nad valy a úplně vyplavila úvozovou cestu za kuchyní. Dříví a dokonce i padesátilitrové konve s vodou jsme hledali po celé louce. Bylo opravdu neuvěřitelné, co voda dokázala za tak krátkou dobu.

Rozbouřený Bohouňovický potok odplavil lávku

Márty, Krteček, Honza S. a Marian pozorují živel

Následovala akce lávka. Dobrovolně se k vylovení lávky přihlásil Mártý. Nechal si uvázat pod rameny provaz a odhodlaně vstoupil do proudu, zatímco ho ostatní jistili provazem. Mártý s překvapením zjistil, že voda mu stoupla až k ramenům, a pak už se jen zmítal v proudu, který mu podrazil nohy. Nakonec se podařilo lávku vytáhnout a dostat ji zpět na své místo. To už voda pomalu opadávala a za dva dny se potok tvářil zase stejně mírumilovně jako dřív.

I velká voda může být užitečná. Ať se vydovádějí, řekli si vedoucí a na Marianův návrh hned druhý den zorganizovali dopravu nařezaného dříví do tábora po potoce. Nařezaná polínka se plavila z Mordové rokle až k lávce. Podél potoka se rozestavěli táborníci s bidly, aby usměrňovali zbloudilá polena. U lávky byli chytači, kteří chytali polínka, nakládali je na káru a vozili do tábora. Jistě si spočítáte, že tato krkolomná trasa nebyla moc výhodná, ale aspoň byla zábava. Na všechno dohlížel ostríží zrakem Velký šéf Láďa. Hlavně na to, jestli někdo svoje povinnosti bidlaře nepřehání.

Doda to na břehu nebavilo, a tak vlezl do potoka. Když šel okolo Láďa poprvé, varoval Doda, že jestli si namočí trenýrky, jde do tábora. To bylo samozřejmě totéž, jako kdyby řekl - Dodo, prosím tě, namoč se. Stalo se, a tak při další obchůzce Velkého šéfa Dodo okamžitě putoval do tábora. Za čtvrt hodiny byl zpátky v suchých trenýrkách. Ty však dlouho suché nevydržely. Netrvalo dlouho a Láďa hnal Doda do tábora znovu. Tentokrát už netrvalo.

Výsledek plavení dříví byl celkem dobrý, uplavalo asi jen 10 polínek, žádný bidlař ani chytač, nikdo se neutopil, takže vládla všeobecná spokojenost. A pak že velká voda není občas užitečná.

Jak už bylo řečeno, na nouzovské louce se voda dlouho neudrží. Jenže nesmí moc dlouho pršet. Po několika sušších letech byl rok 1996 na dešťové srážky bohatý. Přešlo hodně i v červenci na táboře a na louce to bylo znát. Po jedné větší průtrži mračen na několika místech stála voda po kotníky. Navíc do tábořiště začala stékat voda z nejvyššího místa louky, kam přitékala z lesa. Bylo okamžitě nutné zahájit odvodňovací práce.

„Můžeme zahájit vodní výcvik přímo tady,“ prohlásil Šed'a.

Skutečně, louže u nástěnky připomínala spíše malé jezero. Ke slovu přichází škopek, kropicí konev a ešusy a táborníci vynášejí vodu tam, kam patří, tedy do potoka. Hladina jezera klesá jen zvolna.

„Jedu, jedu, nekoukat, nelelkovat, dělat!“ hraje si Starosta na Trautenberka. Anča vynáší vodu, Kuba se někde zašívá, jenom hajnej chybí.

Odčerpávání jezera u nástěnky

Buggy zkouší odčerpávat vodu hadicí. Nejdříve se z ní snaží vypudit vzduch, aby voda proudila sama. Po půlhodině snažení konečně začíná fyzika fungovat a voda zvolna odtéká z jezera do potoka. Jde to však pomalu, a navíc se hadice po chvíli ucpává bahnem.

„No co, ale jde to!“ dává Buggy najevo svou spokojenost.

Zatím za stany budují Křečci a další na ochranu proti vodě přitékající z lesa celou vltavskou kaskádu. Vzhledem k tomu, že do potoka by musela voda téct do kopce, vznikají tu velké sběrné nádrže, které vodu zadržují a zvedají její hladinu, aby mohla odtéct do potoka. Hloubka jedné nádrže je kolem 30 cm. Tygr si už nabral do holínek.

Sysel se ohání krumpáčem, bláto stříká na všechny strany a ostatní prchají do uctivé vzdálenosti. Pak se Syslovi zdálo, že přihlížející Ještěrka je příliš čistá. Bere tedy do ruky hrst bahýnka a vyráží do akce. Ještěrka okamžitě prchá k jednomu stanu a kryje si jím záda. Ví totiž,

komu ten stan patří.

„To je můj stan!“ zastavuje Sysel akci a Ještěrka je zachráněna.

Vltavská kaskáda se osvědčila a tábor byl zachráněn od většího zaplavení.

Tomáš předvádí hloubku jedné nádrže vltavské kaskády

Do deště je třeba být vybaven, Krokodýlovi k dokonalému zjevu chybí už jen plynová maska

příště Velká voda - pokračování

BAVÍME SE NA NÁŠ ÚČET

Ještěrka a Sysel vymýšlejí slova na P.

Ještěrka: Pasáček, prase, ...

Sysel: Prasáček?

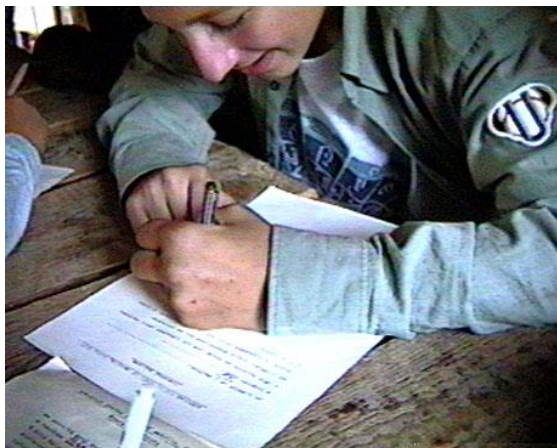
Aleš: Já někam jdu a ty hovada lezou furt za mnou.

tábor

Marian uviděl Kát'u s oholenou hlavou:

To snad není pravda! Kams dala svoje šediny?

Kát'a: Tam co ty.

Při podpisu pracovní smlouvy.

Tygr: A co honíme?

Kuba: Krávy.

Tygr: Těch znám ...

Při vybíjení.

Kybernet: Nesrocujte se tam! Kurník, ženský!

Tomáš při vybíjení sejmul míčem Lucii k zemi.

Tomáš: To je jako když střílíš srnce.

Petr píše ceduli Tlející odpad.

Verča: Co to je Telecí odpad?

Lucie: Při poplachu se sejdeme přede dveřma do kuchyně.

Lenka D.: Zepředu nebo zezadu?

Tomáš: Sundejte si z bot gumáky, když lezete do spacáku.

Při lovu dobytka.

Ferča: Jé, to je ale pěkná kráva!

Kvido: Mariane, můžu mít v kápézetce benzín?

Marian: Na co?

Kvido: Kdybych si potřeboval umejt ruce.

Marian: V tom případě jo.

Petronela: Tygře, já jsem podle čínského zvěrokruhu tygr.
Lasse: Já jsem prase.
Lucie: Lasse, zalehni do potoka a rejžuj!
Krokodýl: Šárko, jak to, že nejsi v kovbojském?
Šárka: Já mám kovbojské nohy.
Reakce Kosy na nařízení falešného provázku na vlajkokládě:
To je holý amatérismus. Každý profesionál ví, že na vlajkokládě je provázek přibitej.
Kuba: Vy mi nelezte na záda, teda na voči.
Příprava programu pro rodiče.
Lucie: Už jsme obsadili 23 rolí.
Zbyněk: Z toho 14 krav.
Blondák zkoumá dalekohled:
Tady se nastavuje infračervený a ultračervený světlo?
Marian o Delfínech:
Vychovávejte je, dokud to jde. Až je budu mít za zete, bude pozdě.
Verča v baru: Míšo, pojď se vožrat!

Nehoda postihla Janinku při plavení dobytka. Lasse při sestupu k vodě uklouzl a Janinku, která se ho snažila zachytit, zamáčkl celou do kopřiv.